

Sygn. akt III AUa 1386/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Agata Pyjas-Luty (spr.)
Sędziowie:	SSO del. Krzysztof Hejosz SSA Grażyna Wiśniewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Mariola Pater

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2015 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **A. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy A. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VIII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 czerwca 2014 r. sygn. akt VIII U 1304/13

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1386/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2014 roku (sygn. akt VIII U 1304/13) Sąd Okręgowy w Krakowie VIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania A. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 18 marca 2013 roku oraz z dnia 25 lipca 2013 roku, na mocy których organ rentowy przeliczył emeryturę wnioskodawcy wraz z wyrównaniem za okres od 1 lutego 2013 roku z zastosowaniem wskaźnika wartości podstawy wymiaru 135,11 % oraz kwoty bazowej 2.578,26 zł, a także odmówił wnioskodawcy prawa do przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia w zakresie zarobków za lata 1970 – 1971.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że wnioskodawca, urodzony (...), pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 20 sierpnia 1997 roku do 18 kwietnia 2009 roku. W dniu 7 kwietnia 2009 roku złożył wniosek o prawo do emerytury, który został rozpatrzony decyzją z dnia 14 kwietnia 2009 roku, przyznającą mu prawo do emerytury od dnia 19 kwietnia 2009 roku, to jest od osiągnięcia wieku 65 lat. W dniu 11 lutego 2013 roku

wnioskodawca zgłosił organowi rentowemu wniosek o przeliczenie emerytury poprzez obliczenie jej wysokości z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu. Do wniosku dołączył kserokopie zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, to jest zaświadczenie Rp - 7 z dnia 7 stycznia 2012 roku z (...) S.A. w A. za okres od 8 kwietnia 1969 roku do 1 lipca 1975 roku, a także kserokopię legitymacji ubezpieczeniowej. Oryginały powyższych dokumentów zostały nadesłane na wezwanie organu rentowego w dniu 6 marca 2013 roku. Zaświadczenie z (...) S.A. w A. z dnia 7 stycznia 2012 roku poświadcza zarobki wnioskodawcy za lata 1969 – 1975 i zostało sporządzone na podstawie konta pracownika oraz akt osobowych z zaznaczeniem, że brak jest karty zasiłkowej. Z kolei legitymacja ubezpieczeniowa zawiera dane dotyczące zarobków wnioskodawcy za lata 1970 – 1975. Z uwagi na różnice pomiędzy kwotami zarobków wnioskodawcy za powyższy okres, z wyjątkiem roku 1974, zakład pracy (...) S.A. w A. w dniu 21 czerwca 2013 roku nadesłał pismo wyjaśniające, w którym podtrzymał jako prawidłowe i ostateczne kwoty zarobków zawarte na zaświadczeniu Rp - 7 z dnia 7 stycznia 2012 roku.

Ustalając przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd Okręgowy uwzględnił zgromadzone w niniejszej sprawie dokumenty, nie dając wiary zeznaniom wnioskodawcy, które okazały się lakoniczne i ogólnikowe.

W tym stanie rzeczy sąd pierwszej instancji uznał złożone przez wnioskodawcę odwołania za bezzasadne. Przytaczając treść art. 116 ust. 1 i ust. 5 oraz art.133 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku Nr 153, poz.1227 z późn. zm.), a także § 21 ust. 1 rozporządzenia (...) z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 roku Nr 237, poz. 1412) Sąd Okręgowy stwierdził, że organ rentowy prawidłowo dokonał przeliczenia emerytury wnioskodawcy i wyrównał świadczenie od dnia 1 lutego 2013 roku, a więc od miesiąca złożenia wniosku. Wnioskodawca dopiero bowiem w dniu 11 lutego 2013 roku wystąpił z wnioskiem o przeliczenie świadczenia z uwzględnieniem zarobków za lata 1969 – 1975, zaś oryginalne dowody poświadczające wysokość zarobków dołączył w dniu 6 marca 2013 roku. Brak jest zatem podstaw do wyrównania świadczenia od daty 19 kwietnia 2009 roku. Co się natomiast tyczy kwestii wysokości zarobków wnioskodawcy z tytułu zatrudnienia w (...) S.A. w A. sąd pierwszej instancji za miarodajne uznał zarobki wskazane w zaświadczeniu Rp - 7 z dnia 7 stycznia 2012 roku, potwierdzone przez zakład pracy w dniu 21 czerwca 2013 roku. Zarobki za ten okres podane w legitymacji ubezpieczeniowej zostały wskazane w odmiennych kwotach, poza 1974 rokiem, przy czym wyższych za lata 1970 – 1972, a niższych za 1973 rok i 1975 rok. Sąd Okręgowy podniósł, iż zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych i z tego powodu uzasadnione jest przyjęcie jako wiarygodnych kwot zarobków wskazanych na zaświadczeniu Rp - 7 z dnia 7 stycznia 2012 roku, potwierdzonych jako prawidłowe i ostateczne w piśmie pracodawcy z 21 czerwca 2013 roku, które zostały wyliczone na podstawie posiadanych przez zakład pracy akt osobowych oraz konta pracownika i z uwagi na brak karty zasiłkowej nie zawierają jedynie kwot zasiłków chorobowych. Zarobki wskazane w legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawcy zostały wyliczone w niejasny sposób, a w swojej wysokości różnią się od podanych na zaświadczeniu Rp – 7, co budzi wątpliwości co do ich prawidłowości.

Z powyższych względów sąd pierwszej instancji przyjął, że wniesione w niniejszej sprawie odwołania są bezzasadne i podlegają oddaleniu na podstawie powołanych wyżej przepisów prawa materialnego oraz na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na błędnym założeniu, że żądanie wnioskodawcy w odniesieniu do zaskarżonej decyzji polegało na domaganiu się jej zmiany wyłącznie poprzez ustalenie aktualnego wwpw 139,49 %, podczas gdy z pism procesowych wnioskodawcy oraz z protokołu elektronicznego rozprawy wynika w sposób oczywisty, iż w odniesieniu do decyzji z dnia 25 lipca 2013 roku żądanie wnioskodawcy polegało na domaganiu się uznania, że wwpw wynosi 139,40 % i co za tym idzie na domaganiu się zobowiązania organu rentowego do wypłaty wyrównania należnej wnioskodawcy emerytury za okres od 1 maja 2010 roku do 30 kwietnia 2013 roku w wysokości 12.188,60 zł netto (14.895 zł brutto) wraz z odsetkami ustawowymi;

II. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy:

a. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku, które zawiera niepełną podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, nieodnoszącą się w jakikolwiek sposób do większości środków dowodowych przedstawionych w pismach procesowych wnioskodawcy oraz całkowity brak wskazania w uzasadnieniu wyroku, dlaczego nie doszło w niniejszej sprawie do popełnienia przez organ rentowy błędu i jakie dowody miały przemawiać za takim wnioskiem, podczas gdy uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa;

b. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. poprzez nie przeprowadzenie szeregu dowodów wnioskowanych przez skarżącego w pismach procesowych, w szczególności brak przeprowadzenia dowodu ze wszystkich decyzji organu rentowego poprzedzających wydanie zaskarżonych decyzji z dnia 18 marca i 25 lipca 2013 roku oraz brak przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron na wyczerpująco wskazane przez wnioskodawcę okoliczności, podczas gdy Sąd zobowiązany jest do przeprowadzenia wszystkich dowodów mających na celu ustalenie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy;

c. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że zaświadczenie Rp - 7 z dnia 7 stycznia 2012 roku wystawione przez (...) S.A. jest bardziej wiarygodnym dowodem na okoliczność wysokości zarobków wnioskodawcy w poszczególnych latach niż książeczka ubezpieczeniowa i karty konto wnioskodawcy i uznanie, że zarobki wnioskodawcy w latach 1970 – 71, 1976, 1977 zostały prawidłowo określone w zaświadczenie Rp - 7 z dnia 7 stycznia 2012 roku, a w konsekwencji, że ustalone w ten sposób 20 najkorzystniejszych lat uwzględnionych przy określeniu wysokości emerytury wnioskodawcy przekłada się na całkowite wwpw 135,11 %, podczas gdy zaświadczenie Rp - 7 jest jedynie dokumentem prywatnym (art. 245 k.p.c.), który został wystawiony kilkadziesiąt lat po tym, jak w książeczce ubezpieczeniowej wnioskodawcy były dokonywane wpisy potwierdzające wysokość jego zarobków, co w sposób oczywisty przemawia za uznaniem, iż wysokość zarobków zawartych w książeczce ubezpieczeniowej (potwierdzone przez karty-konto) jest bardziej wiarygodna dowodowo, a więc prawidłowe wwpw za rok 1970 wynosi 115,26 %, za rok 1971 wynosi 91,00 %, za rok 1976 wynosi 136,32 %, za rok 1977 wynosi 126,85 % i w konsekwencji całkowite wwpw wynosi w przypadku wnioskodawcy 139,40 %;

III. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez:

a. błędną wykładnię art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie, iż przyznanie wnioskodawcy przez szereg lat świadczeń emerytalnych niższych niż należne nie stanowi błędu organu rentowego, podczas gdy pojęcie „błędu” w prawie ubezpieczeń społecznych jest swoiste i szerokie, tzn. oznacza każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania samego organu rentowego, czy też niewłaściwych działań pracodawców, albo wadliwej techniki legislacyjnej. Błąd organu rentowego obejmuje w szczególności sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do przyznania podwyższonego świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił;

b. niewłaściwe zastosowanie art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej poprzez przyjęcie, iż w niniejszej sprawie organ rentowy prawidłowo wyrównał świadczenie emerytalne wnioskodawcy od dnia 1 lutego 2013 roku, podczas gdy z uwagi na oczywisty błąd organu rentowego w zakresie określenia wwpw wnioskodawcy art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej w ogólnie nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez uwzględnienie odwołania w całości, ewentualnie uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji wobec nierozpoznania istoty sprawy, a ponadto przeprowadzenie dowodów wskazanych w treści apelacji oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu apelacji skarżący przedstawił przebieg postępowania przed organem rentowym oraz

wydawane dotychczas decyzje, określające wysokość należnej wnioskodawcy emerytury. Podniósł, iż sąd pierwszej instancji błędnie oparł się na informacjach zamieszczonych w zaświadczeniu Rp 7, zamiast na danych zawartych w książeczce ubezpieczeniowej, wskazującej wyższe zarobki wnioskodawcy. Prawidłowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia - zdaniem skarżącego - wynosi 139,40 %. Apelujący stwierdził również, że w okolicznościach rozpatrywanej sprawy można mówić o błędzie organu rentowego, o czym świadczą wydawane dotychczas decyzje ustalające wysokość świadczenia emerytalnego w odmienny sposób w takim samym stanie faktycznym. Zarzucił, iż organ rentowy nie podjął działań (na korzyść wnioskodawcy) zmierzających do ustalenia emerytury w najkorzystniejszej wysokości i dopiero 30 listopada 2012 roku w załączniku do decyzji po raz pierwszy przedstawił wnioskodawcy informację, w której wskazał, które konkretnie lata zostały uznane za najkorzystniejsze, przy czym informacja ta zawiera błędy dotyczące 1969 roku i 1971 roku, wynikające z zaniżenia kwot wynagrodzeń. Organ rentowy nigdy nie pouczył wnioskodawcy, jakie dokumenty, czy też inne środki dowodowe, mogłyby przyczynić się do prawidłowego ustalenia wppw i w konsekwencji prawidłowego ustalenia wysokości emerytury.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Apelacja wnioskodawcy okazała się nieuzasadniona.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie dotyczył wysokości przysługującej wnioskodawcy emerytury oraz kwestii wyrównania świadczenia emerytalnego, wyliczonego przy zastosowaniu podwyższonego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 135,11 %, za okres 3 lat poprzedzających złożenie wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury.

Nie ma racji apelujący podważając prawidłowość ustaleń faktycznych, poczynionych w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji. Ustaleń dotyczących okoliczności faktycznych mających wpływ na rozstrzygnięcie rozpatrywanej sprawy Sąd Okręgowy dokonał w głównej mierze w oparciu o dowody z dokumentów, których forma nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania. Podniesiony w skardze apelacyjnej zarzut błędu w zakresie faktów, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, jest bezzasadny. Sąd Apelacyjny w całości podziela ustalenia faktyczne, poczynione na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji i przyjmuje je za własne. Sądowi Okręgowemu nie można także przypisać wskazanych przez apelującego naruszeń przepisów proceduralnych. Sąd pierwszej instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe w takim zakresie, w jakim było to niezbędne do wyjaśnienia okoliczności istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia przedmiotu sporu. Zgromadzony materiał dowodowy został poddany rzeczowej i bezstronnej analizie, przy poszanowaniu zasady swobodnej oceny dowodów. Przytoczona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentacja czyni zadość wymogom z art. 328 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy wnikliwie przedstawił powody, dla których uznał za wiarygodne informacje odnoszące się do wynagrodzeń wnioskodawcy, zawartych w zaświadczeniu Rp – 7, zamiast danych zarobkowych widniejących w legitymacji ubezpieczeniowej. Nie można zatem sądowi pierwszej instancji stawiać zarzutu naruszenia wymienionych w apelacji przepisów postępowania. Na aprobatę zasługuje również przyjęta przez Sąd Okręgowy interpretacja podstawy prawnej rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do pierwszej z zaskarżonych przez wnioskodawcę decyzji z dnia 18 marca 2013 roku Sąd Apelacyjny podziela konkluzję sądu pierwszej instancji, że brak jest podstaw do wypłaty przeliczonej emerytury za okres od 19 kwietnia 2009 roku do 31 stycznia 2013 roku. Należy bowiem mieć na względzie okoliczność, iż dokumentację pozwalającą na podwyższenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego do wartości 135,11 % skarżący przedłożył organowi rentowemu wraz z wnioskiem o przeliczenie emerytury w dniu 11 lutego 2013 roku. Do wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury dołączono między innymi zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 7 stycznia 2012 roku, wystawione przez (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w A., obejmujące zarobki z lat 1969 – 1975, oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 20 czerwca 2012 roku, wystawione przez Zakład (...) spółka z o.o. z siedzibą w A. za lata 1975 – 1978. Przed złożeniem wniosku o przeliczenie emerytury z lutego 2013 roku organ rentowy nie dysponował danymi dotyczącymi wysokości wynagrodzeń wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) oraz z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w A. i za te lata pracy do 31 stycznia 2013 roku uwzględniał minimalne wynagrodzenie pracownicze obowiązujące w powyższym okresie

czasu. W tym okresie wnioskodawca, chociaż wielokrotnie występował z wnioskiem o przeliczenie emerytury, nie tylko nie udokumentował uzyskiwanych u ww. pracodawców zarobków, ale co więcej w żadnym piśmie nie wskazywał organowi rentowemu celowości przyjęcia innych kwot wynagrodzeń od dotychczas uwzględnionych, ani też nie zwracał się o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia z konkretnie podanych lat kalendarzowych, co ewentualnie aktualizowałoby po stronie organu rentowego obowiązek informowania ubezpieczonego o wymogach, które musi spełnić, by można było dokonać wnioskowanego przeliczenia i środkach dowodowych niezbędnych do wykazania wysokości zarobków. Większość składanych przez niego dotychczas wniosków o ponowne ustalenie wysokości emerytury zmierzała do przeliczenia świadczenia według podstawy pobieranej we wcześniejszym okresie renty. Skarżący został wówczas pouczony przez organ rentowy, iż zastosowany w jego przypadku mechanizm obliczenia świadczenia emerytalnego jest dla niego korzystniejszy ze względu na przyjęcie nowej kwoty bazowej. Wbrew wywiadowi apelującego, nie można organowi rentowemu przypisać błędu w rozumieniu art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uwarunkowaniach faktycznych rozpatrywanej sprawy nieuprawniona jest ferowana przez apelującego teza o zaniechaniu przez organ rentowy kierowania do wnioskodawcy adekwatnych do danej sytuacji pouczeń odnośnie przesłanek, od jakich uzależniona jest możliwość podwyższenia świadczenia emerytalnego. Słusznie zatem Sąd Okręgowy uznał, że przysługująca wnioskodawcy emerytura, przeliczona przy zastosowaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 135,11 %, podlega wypłacie począwszy od miesiąca złożenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, stosownie do treści art. 133 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy. Brak jest podstaw prawnych do przyznania tego przeliczonego świadczenia za okres 3 lat wstecz, przed złożeniem wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury. Dopiero bowiem w miesiącu lutym 2013 roku skarżący przedłożył organowi rentowemu dokumentację odnoszącą się do wynagrodzeń z okresu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) oraz z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w A., które to dokumenty zostały nota bene poddane weryfikacji w toku postępowania administracyjnego (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w A.) oraz w postępowaniu sądowym przed sądem drugiej instancji (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez Zakład (...) spółka z o.o. z siedzibą w A.). We wcześniejszym okresie czasu organ rentowy nie tylko nie dysponował tą dokumentacją płacową, ale nawet nie otrzymał ze strony wnioskodawcy żadnego sygnału dotyczącego nieprawidłowości w zakresie ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury za okresy zatrudnienia u ww. pracodawców.

Przechodząc do analizy trafności rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji w przedmiocie drugiej z zaskarżonych w niniejszym postępowaniu decyzji z dnia 25 lipca 2013 roku należy podzielić konstatację Sądu Okręgowego o niezasadności sformułowanego przez skarżącego żądania przeliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia za lata 1970 – 1971 oraz 1976 – 1977 w oparciu o kartę konto i legitymację ubezpieczeniową, zamiast na podstawie zaświadczenia Rp – 7. Rozważania odnoszące się do tej kwestii należy rozpocząć od przypomnienia, że podstawa wymiaru emerytury jest ustalana przy uwzględnieniu podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w poszczególnych latach kalendarzowych, a zatem nie tyle istotny jest fakt, jakie dochody wnioskodawca uzyskiwał w spornym okresie czasu, ale które z pobranych przez niego należności pracowniczych podlegały obowiązkowi opłacenia składki na ubezpieczenie społeczne. Warto również odnotować, iż wysokość wynagrodzenia, stanowiącego podstawę wymiaru składki ubezpieczeniowej, powinna być wykazana w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości co do wiarygodności informacji zamieszczonych w dokumentacji płacowej. Wysokość zarobków w żadnej mierze nie może być domniemywana. Przyjęte przez organ rentowy kwoty wynagrodzeń wnioskodawcy zostały oparte o dane widniejące w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 7 stycznia 2012 roku wydanym przez (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w A. (lata 1970 – 1971) oraz w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 20 czerwca 2012 roku sporządzonym przez Zakład (...) spółka z o.o. z siedzibą w A. (lata 1976 – 1977). W tym kontekście wypada zauważyć, iż informacje o zarobkach wnioskodawcy znajdujące się w legitymacji ubezpieczeniowej jedynie w odniesieniu do wskazanych przez wnioskodawcę lat kalendarzowych obejmują wyższe kwoty niż te, które zostały podane w zaświadczeniach Rp -7, na co słusznie zwrócił uwagę sąd pierwszej instancji. W zakresie wynagrodzeń osiągniętych w 1974 roku obydwie dokumenty zawierają identyczne dane, natomiast odnośnie lat 1972 – 1973 i 1975 roku dane zarobkowe zawarte w zaświadczeniu Rp – 7 są dla wnioskodawcy korzystniejsze. Nie można zatem przyznać apelującemu racji, gdy twierdzi, że przyjęcie do podstawy wymiaru emerytury kwot wynagrodzeń wskazanych w legitymacji ubezpieczeniowej przełożyło by się na podwyższenie kwoty świadczenia.

Nie można bowiem wybiórczo uwzględniać tylko niektórych - podanych przez skarżącego - lat kalendarzowych z legitymacji ubezpieczeniowej tylko w tej części, w której są dla niego korzystniejsze niż wynagrodzenia wykazane w druku Rp -7, a w pozostałym zakresie zaaprobować zarobki wskazane w wydanym przez pracodawcę zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, kierując się jedynie tym, iż kwoty zarobków w jednym, czy drugim dokumencie są dla skarżącego korzystniejsze. Stwierdzenie, iż dany dokument zawiera wiarygodne informacje zarobkowe prowadzi do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przy przyjęciu wszystkich widniejących na tym dokumencie danych zarobkowych. W toku postępowania administracyjnego organ rentowy dostrzegł rozbieżności pomiędzy dostarczonymi przez wnioskodawcę dokumentami (zaświadczenie Rp – 7 oraz legitymacja ubezpieczeniowa) i zwrócił się do płatnika składek - (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w A. o wyjaśnienie pojawiających się w tej kwestii wątpliwości. Powyższy zakład pracy poinformował organ rentowy, że w przypadku wnioskodawcy poprawne są kwoty wynagrodzeń podane w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 7 stycznia 2012 roku (pismo z dnia 12 marca 2013 roku, k 80 tom IV akt rentowych). Analogiczne wystąpienie do Zakładu (...) Sp. z o.o. w A. w toku postępowania sądowego wystosował Sąd Apelacyjny. Pracodawca w piśmie z dnia 16 czerwca 2015 roku (k 152 akt sądowych) stwierdził, że wnioskodawca w latach 1976 – 1977 uzyskał wynagrodzenie ze stosunku pracy wskazane na druku Rp -7 z dnia 20 czerwca 2012 roku, zaś kwoty tego wynagrodzenia zostały wpisane w oparciu o kartoteki zarobkowe, które z kolei były nanoszone z list płac. Analiza nadesłanych wraz z tym pismem kart zarobkowych prowadzi do wniosku, że dane zamieszczone w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu odpowiadają kwotom widniejącym w dokumentacji płacowej skarżącego. Wnioskodawca, słuchany w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji, nie był w stanie wyjaśnić, skąd wzięły się rozbieżności pomiędzy legitymacją ubezpieczeniową, a zaświadczeniami wystawionymi na druku Rp -7 i nie potrafił w sposób jednoznaczny i precyzyjny stwierdzić, jakiego rodzaju należności pracownicze zostały ujęte we wpisach widniejących w legitymacji ubezpieczeniowej. Nie można zatem wykluczyć, iż w pewnych okresach zamieszczone tam kwoty zarobków obejmują te składniki wynagrodzenia, które nie zostały oskładkowane, to jest nie podlegały obowiązkowi opłacenia składki na ubezpieczenie społeczne, a tylko należności ze stosunku pracy, od których odprowadzono składkę mogą zostać uwzględnione przy ustalaniu wysokości podstawy wymiaru emerytury. Warto w tym miejscu jeszcze raz podkreślić, iż zarobki wskazane w legitymacji ubezpieczeniowej w pewnym okresie odbiegają od wynagrodzeń wymienionych w zaświadczeniach Rp – 7 na niekorzyść wnioskodawcy, co również przemawia przeciwko przyjęciu miarodajności tego dokumentu przy wyliczaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia. Podsumowując ten fragment rozważań stwierdzić trzeba, że wystawione przez wskazanych powyżej pracodawców zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu znajdują oparcie w danych widniejących w kartach zarobkowych, zaś w niniejszej sprawie brak jest racjonalnych przesłanek do kwestionowania wiarygodności tych dokumentów i prawdziwości zamieszczonych w nich informacji. W konsekwencji, przy ustalaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego należy uwzględnić wskazane na drukach Rp – 7 kwoty wynagrodzeń jako należności, od których opłacono składkę ubezpieczeniową.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności Sąd Apelacyjny w całości podzielił stanowisko sądu pierwszej instancji w kwestii prawidłowości obydwu zaskarżonych w rozpatrywanej sprawie decyzji. Przytoczone w apelacji zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie popełnił błędu ustalając stan faktyczny sprawy, nie naruszył przepisów postępowania, a także nie dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego.

Wobec powyższego, na mocy art.385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł o oddaleniu apelacji.